

První přikázání.

Já jsem Pán, Tvůj Bůh! Nebudeš mít jiných Bohů vedle mne!

Kdo tato slova umí správně číst, ten v nich bude vidět rozsudek nad mnohými, kteří nedbají tohoto nejvznešenějšího ze všech přikázání.

„Nebudeš mít jiných Bohů!“ Tak mnohý představuje si pod těmito slovy příliš málo. Učinil si to příliš snadným! Za modloslužebníky považuje v první řadě snad jen ty lidi, kteří poklekají před řadou dřevěných figur, z nichž každá jednotlivá zobrazuje určitého boha, myslí snad také na uctívače ďábla a podobné zbloudilce, nad nimiž se v nejlepším případě zamýšlí se soustrastí, avšak nezamýšlí se při tom sám nad sebou. Pohledte jen klidně jednou na sebe a zkoumejte se, zda k nim přece jen nepatříte!

Jeden má dítě, které je mu skutečně nade vše, pro které by uměl přinést jakoukoliv oběť, a zapomíná pro ně na vše ostatní. Druhý staví daleko nade vše pozemský požitek a nakonec i s nejlepším chtěním by se vůbec nebyl schopen tohoto požitku vzdát, pokud by byl na něj kladen takovýto požadavek, který by mu poskytl svobodné rozhodnutí. Třetí zase miluje peníze, čtvrtý moc, pátý ženu, další pozemská vyznamenání a všichni opět v tom všem nakonec jen ... sami sebe!

To je modloslužba v nejopravdovějším smyslu. Před ní varuje první přikázání! Zakazuje ji! A běda tomu, kdo to naprosto přesně nedodrží! Jeho přestoupení se ihned vymstí tím, že takovýto člověk musí zůstat trvale pozemsky spoutaný, když přejde do jemnohmotné říše. Ve skutečnosti se však pozemsky spoutal pouze on sám skrze sklon k něčemu, co je na zemi! Bude tím zdržován od dalšího vzestupu, ztratí poskytnutý mu k tomu čas a vydává se nebezpečí, že nevyjde zavčasu z jemnohmotné říše ve vzkříšení z ní do světlé říše volných duchů. Pak bude stržen do nevyhnutelného rozkladu veškeré hmotnosti, který slouží k očistě pro **její** vzkříšení a její znovuvtvoření. Avšak to je pro lidskou duši jemnohmotná a duchovní smrt všeho osobního, které se stalo vědomým, a tím také zničení jeho formy, jakož i jeho jména pro věčnost!

Před tímto strašným má chránit plnění přikázání! Je to nejvznešenější přikázání, protože je člověku nejnutnější! On je přece žel až příliš náchylný k tomu, aby se oddal nějakému sklonu, který ho nakonec zotročí! Co však připustí, aby se mu stalo sklonem, učiní tím zlatým teletem, které postaví na nejvyšší místo, a tím také jakožto bůžka nebo modlu vedle svého Boha, ba dokonce velmi často i **nad** něj!

Je žel až příliš mnoho „sklonů“, které si člověk vytvořil a které si v největší bezstarostnosti rád osvojuje! Sklon je záliba v něčem pozemském, jak jsem již uvedl. Je jich ovšem ještě mnohem více. Kdo si však osvojil sklon, ten se k němu „kloní“, jak toto slovo správně vyjadřuje. Kloní se tím k hrubohmotnosti, když přechází na onen svět ke svému dalšímu vývoji, a nemůže se z ní tak lehce opět uvolnit, je tedy brzděn, zdržován! Lze to tedy také nazvat kletbou, která ho tíží. Děj je tentýž, lhostejno, jak se slovně

vyjádří.

Staví-li však v pozemském bytí Boha nade vše, nejen ve své představě nebo jen ve slovech, nýbrž v cítění, tedy opravdově a ryze v úctyplné lásce, která ho váže jako na sklon, tak bude touto vázaností ve stejném účinku usilovat ihned dále vzhůru, jakmile vejde na onen svět; neboť úctu a lásku k Bohu bere tam s sebou, ta ho drží a nese ho nakonec až do Jeho blízkosti, do ráje, do prvotního stvoření, sídla čistých a ode všech břemen oproštěných duchů, jejichž vázanost vede jen k Boží světlé Pravdě!

Proto přísně dbejte na dodržování tohoto přikázání. Uchráníte se tím **mnohých** ran osudu nepříznivého druhu, na odpoutání od kterých by vám nemohl zůstat dostatek času!